

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Gfv.III.30.109/2025/8.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Pataki Árpád bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A felperes: felperes1

(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Szenthe Ügyvédi Iroda (cím2)

Az alperes: alperes1

(cím3)

Az alperes képviselője: Trincz Ügyvédi Iroda (cím4)

ügyintéző: dr. Trincz Andrea ügyvéd)

A per tárgya: felszámoló kártérítési felelőssége

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Szombathelyi Törvényszék 7.Gf.40.016/2024/8. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Szombathelyi Járásbíróság 1.G.40.012/2023/33. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 350.000 (háromszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A Szombathelyi Törvényszék 2011. április 11-i kezdő időponttal elrendelte az E. Kft. „fa.” (a továbbiakban: adós) felszámolását, az adós kijelölt felszámolója az alperes lett. Az alperes által képviselt adós és a B. és B. Kft. (a továbbiakban: felperesi jogelőd) között – a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt – vállalkozási szerződés jött létre egy társasház hőszigetelési munkálatainak befejezésére.

[2] A munkafeladat elvégzését követően a felperesi jogelőd az adós felszámolási eljárásában hitelezőként – a jelen eljárásban érvényesített kártérítési igény alapjául szolgáló – 4.019.650 forint összegű vállalkozóidő-jövetelést jelentett be, de az alperes a vállalkozói díjat a 2012. február 1-jei esedékességekor nem fizette meg, a díjról kiállított számlát 2012. február 2-án visszaküldte. Utóbb, 2012. november 26-án viszont a felszámoló a hitelezői igényt elismerte, és azt – a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX.

törvény (a továbbiakban: Cstv.) 57. § (2) bekezdés *b)* pontja alapján – felszámolási költségként a Cstv. 57. § (1) bekezdés *a)* pontja szerinti kielégítési kategóriában nyilvántartásba vette.

[3] A felperesi jogelőd 2013. december 13-án a követelést a felperesre engedményezte.

[4] A felszámoló utóbb (2022. április 28-án) a felperes korábban nyilvántartásba vett követelését – a Cstv. 46. § (7) bekezdése alapján – vitatott hitelezői igényként beterjesztette a bírósághoz. A Szombathelyi Törvényszék e vitatott hitelezői igény elbírálása tárgyában 2022. november 8-án meghozott – a Győri Ítéltábla által helybenhagyott – végzésével kötelezte a felszámolót, hogy a felperes, mint hitelező 4.019.650 forint összegű követelését a Cstv. 57. § (1) bekezdés *a)* pontja szerinti felszámolási költség kielégítési kategóriában tartsa nyilván.

[5] Az adós felszámolója 2023. április 17-én a Cstv. 63/B. § (1) bekezdése szerint egyszerűsített felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelmet terjesztett elő. Csatolta írásbeli jelentését, illetve javaslatát az adós vagyonának, köztük a be nem hajtott követeléseinek a hitelezők közötti felosztására. A felszámolási zárómérleg eszközoldalán 44.424.000 forint szerepelt, ebből 20.445.000 forint pénzeszköz, 23.979.000 forint követelés volt. Az adós összes (761.832.000 forint) tartozásából 51.295.000 forintot tettek ki a felszámolási költségek, míg 710.537.000 forintot a bejelentett egyéb hitelezői igények. A felszámolási költségből a felperes vállalkozói díjkövetelése 4.019.650 forint tőkekövetelés volt. A vagyonfelosztási javaslat szerint a pénzeszköz egészében a zálogjoggal terhelt vagyona első felszámolói díjra kerül kifizetésre (Cstv. 49/D. §), ezt meghaladóan a felszámolási költség iránti igénnyel rendelkező hitelezők követelésének kielégítése érdekében az adós követeléseinek felosztását javasolta a felszámoló. A kifogásoló javára egy társasházzal szembeni követelés került volna felosztásra „100%-os kielégítés mellett”.

[6] A kérelemmel összefüggésben a hitelezők közül a felperes a törvényes határidőn belül kifogást terjesztett elő. Kifogásában a felszámolót arra kérte kötelezni, hogy a Cstv. 57. § (1) bekezdés *a)* pontja szerinti kategóriába sorolt, elismert követelése 100%-os mértékben a rendelkezésre álló pénzeszközből kerüljön kiegyenlítésre akként, hogy – az előterjesztett vagyonfelosztási javaslat szerint hiányzó – többletösszeg forrása a felszámolónak járó felszámolói díj legyen. Kérte a vagyonfelosztási javaslat fentiek szerinti átdolgozását. A kifogás előterjesztésére nyitva álló – a Cstv. 63/B. § (2) bekezdése szerinti 15 napos – jogvesztő határidőn túl másodlagos jelleggel azért is törvénysértőnek tartotta a vagyonfelosztási javaslatot, mert abban fennállását és érvényesíthetőségét tekintve is kétes következtetést kívánt felosztani a felszámoló. A hitelezői igénye kielégítését a vagyonfelosztási javaslat szerinti követelés felosztásával nem fogadta el.

[7] A Szombathelyi Törvényszék 2024. február 20-án kelt 5.Fpk.361/2010/258. számú végzésével a felperes kifogását elutasította. Végzésének indokolása szerint a kifogásoló vállalkozóidíj-igénye (4.019.650 forint) a Cstv. 57. § (1) bekezdése *a)* pontja alapján felszámolási költségnek minősül, így a Cstv. 58. § (1) bekezdése értelmében esedékességekor kell kielégíteni. Erre azonban csak akkor van mód, ha az adós megfelelő mennyiségű szabad pénzeszközzel rendelkezik. Ez azonban az adós esetében nem áll fenn, mert az adós felszámolási eljárásában ugyan rendelkezésre áll a külön számlán kezelt 20.445.204 forint, de az a felszámolási eljárás során behajtott követelésből a felszámolót megillető elkülönített díj

fedezete. Egyéb – a Cstv. 57. § (2) bekezdése szerinti – felszámolási költség azzal szemben nem számolható el. A kifogás azon része vonatkozásában, hogy a reá engedményezett követelést a kifogásoló nem kívánja elfogadni, a törvényszék rámutatott, hogy a bírói gyakorlat egységes abban, hogy a felosztott követelést a hitelező nem köteles elfogadni, azonban a visszautasítás ugyanúgy a teljesítés joghatásával jár, mint a követelés átadása-felosztása (BH 2019.142.). E végzést a felperes fellebbezése folytán eljáró Győri Ítélőtábla Fpkf.II.25.187/2024/2. számú végzésével helybenhagyta. Egyetértett az elsőfokú végzés jogi indokaival, de kitért arra is, hogy a kifogás abban a részében, amelyben a vagyonfelosztási javaslatot a felperes részére átadni javasolt követelés mértéke és érvényesíthetősége miatt támadta, nem volt érdemben vizsgálható, mert erre a hitelező felperes csak a jogvesztő határidőn túl hivatkozott.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[8] A felperes keresetében 4.019.650 forint és annak törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperest kötelezni a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 339. § (1) bekezdése és a Cstv. 54. §-a, 58. § (1) bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy az alperes felszámolóként a felszámolási költségnek minősülő vállalkozóidőj-igénye nyilvántartásba vételére vonatkozó kötelezettségét elmulasztotta, arra csak a kifogását követően került sor. Ekkor azonban az adós a felszámolási költségként nyilvántartásba vett hitelezői igénye kielégítésére fordítható pénzeszközzel már nem rendelkezett. Az alperes ezért kártérítési felelősséggel tartozik a felszámolási költségek esedékességgel történő kielégítésének az elmulasztásából eredő kárért.

[9] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú határozat

[10] Az elsőfokú bíróság a megismételt elsőfokú eljárásban meghozott ítéletével a keresetet elutasította.

[11] Határozatának indokolása szerint a felperes által állított kár azzal összefüggésben merült fel, hogy a felszámolás alatt álló adós a megrendelt munkák ellenértékét nem egyenlítette ki. Az állított kár összege az alperes által nyilvántartásba vett hitelezői igénynek felel meg. Az alperes jogellenes magatartását is megállapíthatónak tartotta, mivel felszámolóként az adós vagyona feletti rendelkezési jogának gyakorlásakor nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) pontja szerint besorolt követelést esedékességekor kielégítse. Kifejtette, hogy a kimentés körében az alperes nem bizonyította azt, hogy a felperesi követelés esedékessé válásakor, illetve azt követően nem állt rendelkezésre a követelés kielégítéséhez szükséges fedezet az adósnál.

[12] Az alperesi jogellenes magatartás és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggést azonban a felperes magatartása miatt nem látta megállapíthatónak. Megítélése szerint a vállalkozóidőj-követelés esedékességgel történő kiegyenlítésének elmaradása nem okozott a felperes

vagyonában értékcsökkenést, mert a követelés az adóssal szemben a járulékokra való jogosultság megnyíltá mellett ezt követően is fennállt. A felperes károsodása a vállalkozói díj iránti igénye kielégítésének megghiúsulásakor következhetett be. Ez az az időpont, amikor kártérítési igénye a felszámolóval szemben esedékessé vált a vállalkozói díjjal és addig lejárt járulékaival azonos összegben. A felperes azonban hitelezői igényének a be nem hajtott adósi követelés felosztásával történő kielégítését nem fogadta el. A kialakult bírói gyakorlat szerint ezt megtehetette, azonban hitelezői igényét így kielégítettnek kell tekinteni. A felperes követelése tehát a felszámolás szabályai szerint kiegyenlítésre került, a felszámolóval szemben érvényesített kárigény ezért nem válhatott esedékessé. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy amikor a felperes hitelezői igénye kielégítéseként az adós követelését nem fogadta el, megszegte a régi Ptk. 340. § (1) bekezdése szerinti kárenyhítési kötelezettségét. Ezzel pedig a kár bekövetkeztének, illetve – részbeni érvényesíthetősége esetén – összecszerúságának meghatározását is ellehetetlenítette.

[13] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében – részben eltérő indokolással – helybenhagyta.

[14] Határozatának indokolása szerint a felperes a követelés felosztásával való kielégítést nem fogadta el, ezt pedig az ítélkezési gyakorlat szerint úgy kell tekinteni, hogy igénye kielégítettnek minősül (BH 2019.142.). A járásbíróság erre helyesen hivatkozott, és helyesen jutott arra a végkövetkeztetésre, hogy az alperes nem marasztalható a felperes kártérítési igényében.

[15] Tévesnek ítélte ugyanakkor az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését, amely szerint a felperes követelésének a felszámolás szabályai szerinti kielégítése azt eredményezi, hogy a felszámolóval szemben érvényesített kár nem vált esedékessé. Az esedékesség vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a kifizetés elmulasztása automatikusan valóban nem eredményezi a felperes károsodását. A kár ilyen tényállás esetében akkor következik be, és a kártérítési igény akkor válik esedékessé, amikor a felszámoló a jogosult helyett más, későbbi esedékességű felszámolási költség hitelezőjének teljesít kifizetést úgy, hogy a sorban előbb álló hitelező kielégítésének nem marad fedezete. A másodfokú bíróság indokolása szerint a felelősség feltételei nem az esedékesség hiányával függenek össze. A kártérítési felelősség feltételei azért nem állnak fenn, mert a kár megtérült. A követelés felosztásának el nem fogadása teljesítést eredményezett, a teljesítés eredményeként a felperes kára megtérült, kár hiányában pedig a kártérítési felelősség nem állapítható meg.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan pedig az első- vagy a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 3. § (3) bekezdését, a régi Ptk. 339. § (1) bekezdését, 355. § (2) bekezdését, 360. § (1)-(2) bekezdését, a Cstv. 54. §-át, 58. § (1) bekezdését, a felszámolás számviteli feladatairól szóló 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 8. § (3) bekezdés *d)* pontját, továbbá az „ellentétes” a BH 2019.142. számon

közzétett eseti döntéssel, valamint a Kúria Gfv.30.062/2015/6. számú és Gfv.30.214/2020/2. számú határozataiban foglaltakkal.

[17] Az állított eljárási jogszabályértés körében a felperes „a bizonyítási teher nem megfelelő kiosztását” sérelmezte, és azt, hogy „az alperes által elmulasztott bizonyítás alapján az eljárt bíróságok csak részben vontak le megfelelő következtetést”. Hangsúlyozta, hogy a bíróság nemleges bizonyításra hívta fel az alperest úgy, hogy nem adott tájékoztatást a mulasztás következményéről, ennek keretében konkrétan arról, hogy a bizonyítás elmulasztása esetén a bíróság úgy tekinti, hogy a felperesi követelés esedékessé válását követően az adósnak volt pénzeszköze a felperesi követelés kielégítésére, vagyis kártérítési felelőssége teljes egészében fennáll. Az alperes e körben bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Ennek következményeként azonban a bíróságok mégsem vonták el azt az egyértelmű következtetést, hogy az alperes „kárfelöltsége a teljes kárigény tekintetében fennáll”.

[18] A megsértettként megjelölt anyagi jogi rendelkezésekkel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy azzal, hogy „a felperes az adóssal szembeni hitelezői igénye kielégítéseként a követelést nem fogadta el, nem a kára térült meg, hanem – a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel – az adóssal szemben bejelentett hitelezői igényét lehetett volna (...) kielégítettnek tekinteni annak ellenére, hogy a felszámolásban tényleges hitelezői igény megtérülésre nem került sor.” Ehhez képest a felperes azért tartotta tévesnek a másodfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a kára megtérült, mert a „kárigénye sem jogalapját, sem összecszerúságát, sem pedig a kötelezett személyét illetően nem azonos a felperes által a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igénytel”. Az eljárt bíróságok téves következtetésével szemben a kárigény nem a felszámolás alatt álló adóssal, hanem a felszámoló alperessel szemben áll fenn. Érvelése szerint amennyiben az adós felszámolás alatti pénzforgalmi kimutatásából az állapítható meg, hogy a felperesi követelés kielégítésére fedezet állt rendelkezésre, és a felszámoló a kielégítésre vonatkozó szabályok megsértésével annak nem tett eleget, akkor a kár bekövetkezett és a kártérítési felelőssége a megfizetni elmulasztott felszámolási költség (mint okozott kár) erejéig megállapítható.

[19] A fentiek alapján a kártérítési felelősség megállapításához szükséges valamennyi tényállási elem megvalósult, a kárt pedig természetben vagy pénzben kell megtéríteni, „jogilag” az nem lehetséges. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a BH 2019.142. számú eseti döntést „félreértelmezve vonta le azt a következtetést, hogy a kár megtérült”. A közzétett eseti döntés nem is felszámoló kártérítési felelőssége tárgyában született, ezért annak nincs relevanciája.

[20] A felperes hangsúlyozta, hogy az adós felszámolása befejezésének közzétételére 2025. február 25-én került sor. A rendelkezésre bocsátott zárómérleggel és záróanyaggal összefüggésben jelezte, hogy a felosztani kívánt követelés elévült és értéktelen, és a Korm. rendelet 8. § (3) bekezdés d) pontjában írtakkal szemben semmilyen adatot nem tartalmazott a várható megtérülési értéket illetően. A perbeli esetben emiatt a követelés felosztása ténylegesen az adós általi kielégítésnek sem minősül, és „különösen nem minősül a felszámoló által eszközölt kártérítés teljesítésének”. Eseti döntésekre utalással azt emelte ki, hogy csak a várható megtérülési értékkel bíró követelés lehet a hitelezők közötti vagyonfelosztás alapja. Az eljárt bíróságok azonban azt sem vizsgálták, hogy a felosztott követelés ilyen értékkel rendelkezik-e vagy sem.

[21] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A Kúria az elsődleges felülvizsgálati ellenkérelemre tekintettel mindenekelőtt rögzíti, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme rendelkezik a régi Pp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalmi kellékekkel, a jogi képviselője részére 2015. június 26-án adott meghatalmazás pedig nem tartalmaz korlátozást, így a meghatalmazás hatálya kiterjedt a felülvizsgálati eljárásra is. Téves, a meghatalmazás szövegezésének nem felel meg az az alperesi értelmezés, mely szerint a képviseleti jogot az első- és a másodfokú eljárásra korlátozták volna. A felperes ettől függetlenül a felülvizsgálati eljárásban – önkéntesen, a Kúria erre irányuló felhívása nélkül – becsatolt egy a jogi képviselője részére 2025. április 8-ai keltezéssel, nevesítetten a felülvizsgálati eljárásban történő képviseletre adott meghatalmazást is. Az eljáró ügyvéd képviseleti joga tehát kétszeresen is igazolt volt. A Kúria megjegyzi, hogy a meghatalmazás hiánya egyébként sem ad alapot a felülvizsgálati kérelem hiánypótlási felhívás nélküli visszautasítására. Ha a Kúria azt észleli, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél nevében eljáró jogi képviselő nem igazolta képviseleti jogát meghatalmazás csatolásával, vagy a részére az eljárás korábbi szakaszában adott meghatalmazás hatálya nem terjed ki a felülvizsgálati eljárásra, felhívja a felet a hiány pótlására, a szabályszerű meghatalmazás benyújtására. A felülvizsgálati kérelem visszautasítására akkor kerülhet sor, ha a fél a hiánypótlási felhívásnak nem, vagy nem megfelelően tesz eleget. A Kúria utal arra is, hogy a Jpe.60.006/2022/4. számú végzésben megfogalmazott, a felülvizsgálati ellenkérelemben hivatkozott jogértelmezés a jogegységi panasz eljárásban eljáró jogi képviselő képviseleti jogának igazolására vonatkozik. A jelen eljárás viszont felülvizsgálati eljárás, nem pedig jogegységi panasz eljárás. A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának feltételei mindezekre figyelemmel nem álltak fenn, a kérelem érdemben volt vizsgálható.

[23] A Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és az abban hivatkozottak alapján nem találta jogszabálysértőnek.

[24] A felülvizsgálati eljárás lényegével és korlátaival kapcsolatban – egyben a felülvizsgálati eljárás kereteinek tisztázásához – előrebocsátja a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás nem folytatása az ügy érdemében hozott jogerős határozattal befejezett eljárásnak. A felülvizsgálat a jogerős ítélet, illetve az ügy érdemében hozott jogerős végzés, valamint a törvényben ezen felül megnevezett egyéb végzések ellen igénybevehető rendkívüli perorvoslat, amiből nemcsak az következik, hogy a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, és nem lehet tárgya sem olyan tény-, sem pedig jogkérdés, amely a megelőző eljárásban nem merült fel, de következik az is, hogy felülbírálati jogkörét a Kúria az adott ügyben nem irányadó, három kivételtől eltekintve, a felülvizsgálati kérelem korlátján belül, a törvényes határidőben érkezett perorvoslati kérelemben előadott jogszabálysértések vizsgálatával gyakorolhatja, amennyiben a felülvizsgálati kérelem hivatkozásai megfelelnek a régi Pp. következőkben ismertetett követelményeinek [rég Pp. 272. § (1) és (2) bekezdés, 275. § (1) bekezdés].

[25] A régi Pp. 272. § (1) és (2) bekezdéseiből, 275. § (2) bekezdéséből következően a jogerős határozat több rendelkezését támadó, avagy több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. Ezek a támadott határozat, a jogszabálysértés és azzal összhangban a megsértett jogszabályhely megjelölése, a jogorvoslati kérelem indokainak ismertetése és a Kúria döntésére irányuló határozott kérelem. Több jogszabálysértésre alapított felülvizsgálati kérelemnek valamennyi jogszabálysértés tekintetében teljesítenie kell az előzőekben bemutatott tartalmi elvárást, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria nem vizsgálhatja érdemben. A tartalmilag hiányos perorvoslati kérelem nem korrigálható utóbb, sem hiánypótlás elrendelésével, sem a felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél kiegészítő nyilatkozatával. A felülvizsgálati kérelemnek a kötelező tartalmi, egyben fogalmi elemekkel a benyújtására nyitva álló határidőn belül kell rendelkeznie. A felülvizsgálatot kérő félnek az általa hivatkozott jogszabálysértéssel összefüggésben a megsértett jogszabályhelyet – a régi Pp. 272. §-át 2012. szeptember 1-jei hatállyal módosító, az igazságügyi és közigazgatási tárgyú törvények módosításáról szóló 2012. évi CXVII. törvény 9. §-a és 17. §-a eredményeként a 2012. október 31-e után jogerőre emelkedett határozatok ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmek esetében – konkrétan, a jogforrás, a paragrafusszám, az esetleges bekezdések és pontok számának megadásával kell meghatározni, követelmény továbbá az is, hogy az így megjelölt jogszabályhely megfeleljen a jogszabálysértés szöveges körülírásának.

[26] A fentiekből következő alapvető elvárás egyben a felülvizsgálati kérelemmel szemben – érdemi elbírálásához és eredményességéhez –, hogy hivatkozásai a fenti tartalommal megfeleltethetők legyenek a jogerős határozatnak: a felülvizsgálatot kérő félnek a felülvizsgálni kért határozat indokaival, érveivel szemben, azok cáfolatára kell az ellenérveit megfogalmaznia. A jogerős határozat abban a részében, amelyet a felülvizsgálati kérelem nem vagy úgy támad, hogy kérelme az adott körben nem rendelkezik maradéktalanul a régi Pp.-ben előírt tartalmi elemekkel, nem bírálható felül a felülvizsgálati eljárásban.

[27] A Kúria a kifejtettek alapján hangsúlyozza azt is, hogy a felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet [rég Pp. 270. § (2) bekezdés]. A Kúria következetes gyakorlata szerint a jogerős ítélet csak olyan kérdésben, olyan jogi állásponttal összefüggésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt (Kúria Pfv.20.797/2016/11., megjelent: BH 2017.232., Gfv.30.373/2022/4., Pfv.20.179/2023/9., Pfv.20.722/2024/4.). Új tény, bizonyíték nem jelölhető meg a felülvizsgálati kérelem alapjaként (Kúria Pfv.20.670/2022/5.). A felülvizsgálati kérelmet nem lehet olyan új körülményre alapítani, amelyre a fél az első- és a másodfokú eljárás során nem hivatkozott. A felülvizsgálati kérelemben nem jelölhető meg olyan új jogszabálysértés, amelyre a fél korábban nem hivatkozott és amelyre vonatkozóan a jogerős határozat nem tartalmazott döntést (Kúria Pfv.20.640/2023/8.).

[28] A fentiek előrebocsátását követően a Kúria rámutat, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében úgy hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróságok megsértették a régi Pp. 3. § (3) bekezdését, hogy az elsőfokú ítélet elleni fellebbezése 5. oldalának első bekezdésében még azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság az e jogszabályi rendelkezés szerinti tájékoztatási kötelezettségét megfelelően teljesítette, és egyértelműen figyelmeztette az alperest a

bizonyítatlanság következményeire is. A másodfokú eljárásban pedig nem merült fel, hogy további bizonyítás szükséges lenne, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hozta meg döntését. Mindezek értelmében a felülvizsgálati kérelemben szereplő, a Pp. 3. § (3) bekezdésének megsértésére történő hivatkozás – az előzőekben, a [27] bekezdésben kifejtettek szerint – olyan új jogszabálysértésre hivatkozásnak tekinthető, amely a felülvizsgálati eljárásban érdemben nem vizsgálható. A Kúria erre figyelemmel csupán megjegyzi, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdésében meghatározott tájékoztatási kötelezettség megsértése önmagában egyébként sem vezethet a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős határozat hatályon kívül helyezéséhez, csak akkor, ha az az ügy téves anyagi jogi megítélését eredményezte, alapvetően amiatt, mert a nem megfelelő tájékoztatás folytán maradt el valamely, a per eldöntése szempontjából releváns tényre vonatkozó bizonyítás lefolytatása. Azt viszont, hogy valamely szükséges bizonyítás elmaradt volna, felülvizsgálati kérelmében maga a felperes sem állította. A felperes a Pp. 3. § (3) bekezdésének sérelmére valójában azzal összefüggésben hivatkozott, hogy mivel az alperes a részére adott tájékoztatás ellenére sem igazolta a felperesi hitelezői igény kielégítéséhez szükséges fedezet hiányát, kártérítési felelősségét meg kellett volna állapítani. Ez viszont egyrészt azt jelenti, hogy a felülvizsgálati kérelem e részében a jogszabálysértés szöveges előadása és a megsértettként megjelölt jogszabályhely, a Pp. 3. § (3) bekezdése nem állnak összhangban egymással, a felperes ugyanis a szöveges előadás szerint, ténylegesen nem eljárási szabálysértést állított, hanem az ügyben eljáró bíróságoknak a megállapított tényállásból levont anyagi jogi következtetését támadta. Másrészt a másodfokú bíróság a jogerős ítélet indokolásából kitűnően azért találta alaptalannak a kártérítés megfizetése iránti keresetet, mert megállapítása szerint a felperes kára megtérült. A felperes jogszabálysértésre hivatkozása tehát e körben nem adekvát a jogerős döntés indokaival.

[29] A felülvizsgálati eljárásnak a régi Pp. 275. § (2) bekezdésében foglalt korlátai miatt a Kúria a fentiek alapján azt is rögzíti, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében – ahogyan egyébként a fellebbezésében sem – nem tette vitássá az eljáró bíróságoknak azt az azonos elvi álláspontját, hogy a felszámolási eljárásban a vagyonfelosztási javaslatban szereplő, átadni javasolt követelésnek a hitelező általi visszautasítása ugyanúgy az adóssal szembeni hitelezői igény kielégítését eredményezi, mint ahogyan maga a követelés hitelezők közötti felosztása jár a teljesítés joghatásával a Kúria Gfv.30.224/2018/5. számú (megjelent BH 2019. 142. számon) határozatában részletesen kifejtettek szerint. Ez az elvi jogkérdés tehát nem képezte a felülvizsgálati eljárás tárgyát, erről ezért a Kúria nem foglaltatott állást.

[30] A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel a felülvizsgálati eljárásban a Kúriának egyrészt abban a jogkérdésben kellett döntenie, hogy a felperes helytállóan hivatkozott-e arra, hogy kára mindezekről függetlenül nem térülhetett meg, mert a jelen per tárgya nem az adóssal, hanem annak felszámolójával, azaz az alperessel szembeni kártérítési igény volt, másrészt, hogy a részére a felszámolási eljárásban átadni javasolt követelés a konkrét esetben egyébként sem volt alkalmas igénye kielégítésére, mert a „követelés elévült és értéktelen”, a zárómérleg pedig a Korm. rendelet 8. § (3) bekezdés *d)* pontjában írtakkal szemben semmilyen adatot nem tartalmazott a várható megtérülési értékét illetően.

[31] A Kúria álláspontja szerint a felperes e hivatkozásai alapján a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt anyagi jogi rendelkezéseket, az alábbiak szerint.

[32] Az első jogkérdést illetően abban önmagában egyetért a Kúria a felperessel, hogy eltérő jogalapon érvényesített igényt a felszámolási eljárásban az adóssal és a jelen eljárásban az adós felszámolójával (az alperessel) szemben. Az adóssal szembeni követelése ugyanis hitelezőiigény-bejelentéssel érvényesített, felszámolási költségnek minősülő vállalkozóidíj-követelés volt, a jelen eljárásban pedig a felperes az alperessel szemben a Cstv. 54. §-a és a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítési igényt érvényesített. Ez utóbbinak a ténybeli alapja azonban a kereseti érvelés szerint az volt, hogy az adóssal szembeni követelésének kielégítése a felszámolási eljárásban az alperes jogellenes magatartása miatt elmaradt. Ebből következően a felperesnek az alperessel szemben támasztott kártérítési igénye az adóssal szemben a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igényéhez kötődött, azon alapult, ami azt is jelenti, hogy a hitelező igény kielégítésének megtörténte kizárja az alperes kártérítésben marasztalását. Ha ugyanis a felperesnek nincs kielégítetlenül maradt hitelezői igénye az adóssal szemben, nem követelhet megalapozottan kártérítést a hitelezői igénye kielégítésének elmaradása miatt az alperestől sem.

[33] A második jogkérdés kapcsán a Kúria rámutat, hogy a felszámolónak – amint azt a Kúria Gfv.30.224/2018/5. számú (megjelent BH 2019. 142. számon) határozata részletesen bemutatta – kétségtől jogszabályi kötelezettsége, hogy a zárómérlegben a be nem hajtott követeléseket várható megtérülési értékükön tartsa nyilván, és a vagyonfelosztást is ennek megfelelően kell elvégezni. Ha a követelés a zárómérlegben és vagyonfelosztási javaslatban mégsem a várható megtérülés értékén szerepel, a jogszabálysértés miatt, annak orvoslása érdekében a felszámolási eljárás során kifogás terjeszthető elő. A felperes azonban a becsatolt iratokból (Győri Ítéltábla Fpkf.II.25.187/2024/2. számú határozata) megállapíthatóan a megelőző felszámolási eljárásban a vagyonfelosztási javaslatot a részére átadni javasolt követelés értékmeghatározása körében csak a kifogásra nyitva álló – a Cstv.-nek az adott ügyben alkalmazandó 63/B. § (2) bekezdése szerint jogvesztő – határidőn túl támadta, ezért e hivatkozását az eljáró bíróságok már a felszámolási eljárásban sem vizsgálták érdemben. Az tehát, hogy az adós a felperes részére átadni javasolt követelést a Korm. rendelet 8. § (3) bekezdés d) pontjában foglaltak megfelelően tartotta-e nyilván, a továbbiakban nem vitatható, ennek a kérdésnek a vizsgálatára a jelen perben sem kerülhetett sor. A jelen ügyben – eredményes felszámolási eljárásbeli kifogás hiányában – abból kellett kiindulni, hogy az érintett követelés értékmeghatározása megfelelt az irányadó jogszabályi előírásoknak.

[34] Miután pedig a felperes – az előzőekben, a [29] bekezdésben kifejtettek szerint – felülvizsgálati kérelmében nem támadta a jogerős ítéletnek azt az elvi jogértelmezését, hogy a felszámolási eljárásban a vagyonfelosztás keretében a hitelező részére átadni javasolt követelésnek a hitelező általi visszautasítása a követelés nyilvántartott értékében az adóssal szembeni hitelezői igény kielégítését eredményezi, megállapítható, hogy a felperesnek az adóssal szemben fennállt, a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igényét teljesítettnek kell tekinteni, az megszűnt. Kielégítetlenül maradt hitelezői igény hiányában pedig – a már ugyancsak részleteztettek szerint { [32] bekezdés } – a felperesnek nem állhat fenn a kereset szerinti okból kára, így a felszámoló alperes kártérítésben nem marasztalható. Nem teljesíthető ugyanis a kártérítés iránti kereset, ha a kártérítési felelősség tényállási elemei [rég Ptk. 339. § (1) bekezdés] közül akár csak egy is, így az adott esetben a kár bekövetkezése hiányzik.

[35] A jogerős ítélet tehát nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat.

[36] Alapтанul hivatkozott a felperes arra is, hogy a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet eltér a Kúria Gfv.30.062/2015/6., Gfv.30.214/2020/2., valamint Gfv.30.224/2018/5. számú (megjelent BH 2019. 142. számon) határozataitól.

[37] Ezzel kapcsolatban a Kúria előrebocsátja, hogy a felülvizsgálati eljárásban – a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 25. §-ára, 32. § (1) bekezdés *b*) pontjára és 41/B. § (1)-(2) bekezdésére is figyelemmel – csak a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés vizsgálata merülhet fel. A Kúria közzétett határozata alatt főszabály szerint a Kúria 2012. január 1-e után meghozott, a BHGY-ban közzétett határozatait kell érteni. A csőd- és felszámolási eljárásokban közzétett határozat fogalma azonban ennél szűkebb: mivel a törvény szabályozásából a határozat közzététele kötelezően nem következik a csőd- és felszámolási nemperes ügyekben [Bszi. 163. § (2) bekezdés *a*) pont], a Kúria közzétett határozata ebben a speciális ügycsoportban a Bszi. 163. § (5) bekezdése alapján 2021. január 1-jétől valósult meg, ezáltal ezt követően értelmezhető.

[38] A felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt határozatok közül a Kúria Gfv.30.062/2015/6. számú határozata az előzőekben megjelölt okból nem szerepel a BHGY-ban, tartalma emiatt nem volt vizsgálat alá vonható, az attól való eltérésre tehát a felperes felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul hivatkozott.

[39] A Kúria másik két hivatkozott határozatától pedig a jogerős ítélet jogkérdésben nem tért el az alábbiak szerint. A Kúria előrebocsátja, hogy egységes gyakorlata szerint (Gfv.30.315/2024/4., Pfv.20.711/2023/3., Pfv.20.500/2024/2.) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre alapított felülvizsgálati kérelemben eredménnyel csak olyan precedenshatározat hivatkozható, amelynek a jogerős ítélettel való összevethetősége a ténybeli alap és az elbírált jog tekintetében megállapítható.

[40] A felülvizsgálati kérelemben megjelölt Gfv.30.214/2020/2. számú határozat egyrészt a hitelezőnek a felszámolóval szembeni keresetösségi jog fennállásával, másrészt a kártérítési követelés elévülésével kapcsolatban tartalmaz megállapítást. A felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet ezekben a jogkérdésekben – indokolásának [67]-[71] bekezdéseiből kitűnően – a referenciahatározattal teljes mértékben egyezően foglalt állást. Nem vonta kétségbe a támadott jogerős ítélet azt sem, hogy a Cstv. 57. § (1) bekezdés *a*) pontja szerint nyilvántartott, felszámolási költségnek minősülő követeléseket az esedékességükkor kell kielégíteni. A kereset elutasítására a támadott határozat indokolásából kitűnően nem azért került sor, mert ebben a kérdésben a másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontra helyezkedett volna, hanem azért, mert a felperesnek a hitelezői igénye kielégítésére tekintettel nem állhat fenn a hitelezői igény kielégítésének elmaradásából eredő kára.

[41] A Kúria Gfv.30.224/2018/5. számú (megjelent BH 2019. 142. számon) határozata pedig elvi jelleggel azt rögzíti, hogy a felszámoló által be nem hajtott követelés hitelezők közötti felosztása a követelés értékeként megjelölt összeg erejéig a hitelezői igény kielégítését, tehát megszűnését eredményezi. A jelen eljárásban felülvizsgálattal támadott jogerős ítélet ettől a megállapítástól nemhogy nem tért el, hanem jogi indokolásának kiinduló tételeként fogalmazta meg ugyanezt az indoklása [65] bekezdésében. A referenciahatározat felülvizsgálati kérelemben hivatkozott és idézett [35] bekezdésében foglaltakkal kapcsolatban

pedig a jogerős ítélet egyáltalán nem foglalt állást. Ennek oka pedig – a már kifejtettek szerint – az, hogy a vagyonfelosztás keretében átadni javasolt követelés értéke vitatásának, az ezzel kapcsolatos felszámolói jogszabálysértés orvoslásának eszköze a felszámolási eljárás során előterjesztett kifogás. A felperes az ezzel kapcsolatos sérelmére utólagosan, a felszámolóval szembeni kártérítési perben már nem hivatkozhat.

[42] Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, és ennek megfelelően a régi Pp. 275. § (2) bekezdése szerint vizsgálható okokból nem jogszabálysértő, és az ott hivatkozott kúriai határozatoktól jogkérdésben való eltérés sem állapítható meg. Ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[43] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM. rendelet (a továbbiakban: IM. rendelet) 2. § (1) bekezdése alkalmazásával és a hivatkozott megbízási szerződés figyelembevételével – összesen 350.000 forint összegben felszámított ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költséget.

[44] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

[45] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A határozat elvi tartalma

Nem teljesíthető a kártérítés iránti kereset, ha a kártérítési felelősség tényállási elemei közül akár csak egy is, így a kár bekövetkezése hiányzik.

Budapest, 2026. január 20.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró